

XXX. EBICYKL **Česká Pulkopa** **(20. - 28. 7. 2013)**

Připomínka:

Róberta Rosy (1. 6. 1964 - 23. 7. 1994)

Václava Slavíka (2. 9. 1943 - 15. 9. 1998)

Lišáka (Fotografa) **Oldřicha Navrátila** (21. 9. 1952 - 9. 3. 2005)

Kouzelníka Žita PaedDr. **Josefa Bartošky** (6. 5. 1950 - 18. 10. 2006)

Dušana Krchy (11. 3. 1953 - 17. 12. 2007)

Freddyho Vaclíka (25. 12. 1942 - 11. 8. 2010)

Kosmasky **Ing. Evy Krchové** (24. XI. 1953 - 1. IV. 2012)

Ebiprolog (So 20. 7.)

Praha-Hostivař – Cheb

V přípravě na jubilejní ročník jsem stihl najet jen 1 090 km a tréninkové časy jsem měl silně podprůměrné, takže jsem se obával, zda vůbec budu s to zvládnout náročnou trasu. Při plánování po loňském 28. Reji ve ValMezu jsem se snažil přiblížit se co nejvíce trase I. ročníku „**Českomoravská Pálava**“ s tím, že jeho tehdejší moravskou větev jet nemusíme, jelikož jsme ji v podstatě jeli loni v rámci *Moravského Džbánku* (navíc I. ročník měl o den delší trvání). O tom, že I. ročník zdaleka nebyl procházkou ordinací v růžové zahradě totiž také svědčí okolnost, že na tu letošní reprízu ještě po 30 letech se přihlásili jen tři ze zakládajících ebipiklů (*Eddy, Hejtman a Paedr.*).

Favorita De Luxe mám stále téhož; vzorně mi o něj pečuje *Hydromechanik II.*, který jej podrobil zevrubné prohlídce asi tři týdny před tolik očekávaným startem. Tehdy jsem si také pořídil místenku pro bicykl pro odpolední rychlík z Prahy do Chebu, v pátek 19. večer jsem se sbalil a v sobotu 20. 7. ve **12:50 h** jsem nasedl na kuň obtěžkaný bágly na našem hostivařském sídlišti a za jasného a velmi teplého počasí vyrazil k metru C do stanice *Opatov*. Do metra jsem dorazil za čtvrt hodiny a zaparkoval bicykl na zadní plošině posledního vagónu. Po cestě přistoupili ještě další cyklisté, ale žádný ebicyklista. Vystoupil jsem na Hlavním nádraží a byl jsem jako každý rok zvědav, koho letos potkám jako prvního z naší výpravy. Ještě v odjezdové hale jsem stylově narazil na *Vicehejtmana pre všetko* (Sira), který dorazil s malým báglem vlakem z Kladna a mířil ke stejnému vlaku.

Na nástupišti čekali u hytláku pro kola zejména slovenští ebipikli v čele s *Vicehejtmanem pre Slovensko* (Matenem), ale i řada dalších, takže bylo jasné, že se do Chebu nudit nebudeme. Průvodčí a vlakvedoucí v jedné osobě byl docela žertovný muž, takže jsme se s ním snadno spřátelili a on nám pak šel doslova na ruku, když jsme zpupně obsadili dvě kupé pro matky s dětmi a svatosvatě mu slíbili, že matkám se řvoucími miminky nebo nezvedenými spratky v případě potřeby místo bez odmluvy uvolníme. Naštěstí frekvence takových prioritních cestujících se v horkém sobotním odpoledni blížila limitně nule, což pak za Plzní platilo i pro ostatní potenciální cestující

bez rozdílu národností či volebních preferencí. Rychlík vyjel z *Prahy* na čas ve **14:15 h** a bez problémů pokračoval na *Beroun* a *Plzeň*, kde měl čtvrt hodinovou zastávku.

Navzdory otevřeným oknům rychlíku bylo ve vlaku docela horko a tak jsme spíše klímali a pili ze svých tekutých zásob. V **17:30 h** jsme už bleskově vykládali bicykly z hytláku v *Chebu* a po instalaci bagáží na nosiče vyjeli kolektivně z nádraží v počtu cca 12 ebipiklů po trase doporučené *Bludným Holanděm* ke gymnáziu, kam jsme se dostali těsně po **18 h**. V tělocvičnách už bylo poměrně hodně ebipiklů, resp. jejich bágů, protože řada z nich přijela už po ránu, aby mohli absolvovat nultou etapu *Cheb-Cheb*, která vedla do *Aše* a *Františkových Lázní* zčásti podél hranice, tj. někdejší *Železné opony*.

Gymnázium je to přepychové a silně astronomické, což je dáno osobností jeho dlouholetého ředitele *RNDr. Ing. Jaroslava Kočvary*, jenž je současně členem městského zastupitelstva. Měli jsme tedy možnost se osprchovat v teplé vodě a pak jsme vyrazili plenit na večeři, což se nám po delším pochodu podařilo v restauraci těsně u náměstí.

Slavnostní zahájení jubilejního ročníku se odehrálo chvíli po **21:30 h** v klimatizované aule gymnázia vybavené mj. internetem, takže i brífink měl štábní úroveň. Před úvodním pokřikem jsem dostal do rukou náš oficiální palcát, což mne tak rozohnilo, že jsem zkazil závěrečnou pauzu a vysloužil si první trest za zneuctění pokřiku. To jsem ještě netušil, že těch přešlapů budu mít na krku více.

Patrně největším překvapením slavnostního zahájení bylo **Leporelo** karikatur jedoucích i nejedoucích ebipiklů, které v tichosti v předstihu nakreslil *Simulant*. Na návrh *Melantricha* pak podle nich byla vyrobena trička různých velikostí, která si mohli přítomní ebipikli zakoupit za dotovanou baťovskou cenu 99 Kč. Lepší oslavu 30. jubilea si snad ani nedovedu představit. **At' žije Simulant i Melantrich!**

Po slavnostním zahájení a brífinku na I. etapu nám *Dalimil* představil chebského faráře **P. Petra Hrušku**, syna dlouholetého *Mukla (Muže Určeného K Likvidaci)* komunistických gulagů **plukovníka Luboše Hrušky** (1927-2007), který po svém propuštění uskutečnil soukromý slib, že v případě přežití promění svou plzeňskou ovocnou zahradu na *Meditační*. S panem plukovníkem jsem se dobře znal; byl to mimořádně statečný a nesmírně laskavý muž. Je po něm pojmenována planetka (18841) objevená na observatoři na Kleti. Pan farář udělil členům naší výpravy požehnání a mně věnoval knihu „*20 let Plzeňské diecéze*“ s autogramem pana biskupa *RNDr. Františka Radkovského*, absolventa MFF UK. V ní je *Meditační zahrada – Památníku obětem zla* – věnována celá kapitola. V neděli ráno pak Petr Hruška sloužil v místním kostele mši sv. i za účasti několika zdatných ebipiklů.

Dalimil také přišel s nápadem, že slavnostní výtisk **Ebiknihy** podepsaný všemi účastníky poveze v ochranném obalu každou etapu jubilejního ročníku jeden z ebipiklů. V I. etapě jsem *Ebiknihu* vezl já a v *Horšovském Týně* ji předal *Vicehejtmanovi pro Slovensko Matenovi*. Pak ji postupně vezli další ebipikli až do cíle.

Z auly jsme se pak přesunuli do sálu školního planetária, kde nám náš další hostitel *Mgr. Jan Dirlbeck*, který na gymnáziu učí fyziku, představil podivuhodné planetárium s některými nadbytečnými – a jinde naopak chybějícími – hvězdami, což však lze ještě v záruce našťěstí reklamovat.

I. etapa (Ne 21. 7.): Železná Cheb – Tachov – Horšovský Týn

Podle dohody s Dalimilem jsme měli mít v I. etapě horskou vůdkyni v podobě *cykloRadky Žákové*, což je nesmírně vitální cykloturistka a propagátorka cyklistiky na krajské i celostátní úrovni. Nepřijela na ranní setkání sama, ale ještě s dalším cyklovůdcem *Mírou Landou*. To bylo klíčové, protože jsem se docela obával jet se svým DeLuxem první část etapy vedené po zřejmě nepřilíš sjízdné pohraniční cestě podél někdejší *Železné opony*. Bylo nás takových jezdců povícero, takže se nakonec hlavní houf rozštěpil na větší část jedoucích podle itineráře s *cykloRadkou* a tu menší, kterou slíbil *Míra* protáhnout po zpevněných cestách s tím, že se všichni nakonec sejdeme v *Tachově*. V jeho okolí počátkem srpna 1427 naši udatní předchůdci rozprášili 3. křížáckou výpravu prakticky bez boje. Věnovali se pak daleko náročnější činnosti obléhání Tachova a jeho ostřelování z děl. Po týdnu dělostřelecké přípravy pak dal polní hejtman *Prokop Holý* povel ke zteči a po tvrdém boji husité město dobyli, mužskou část obyvatelstva povraždili a plněním získaná kořist prý byla velmi hojná. Dobyté město připadlo sirotkům, kteří za svého hejtmana ustanovili *Buzka ze Smolotel*.

Takže zatímco husité táhli společně, my jsem se rozhodli pro rafinovanější strategii zaútočit na *Tachov* ze dvou směrů. Zatímco větší část Hlavního houfu se probíjela *Železnou oponou*, odlákali jsme pozornost obránců cestou kolem *Jesenické přehrady*. Na trasu jsme vyrazili v **9:15 h** a *Míra* nacházel krásné silničky a dokonce fungl nové cyklostezky s poměrně vysokou frekvencí cyklistů v našem i protisměru.

Slunko hřálo čím dál víc, ale jelo se nám docela dobře po okraji *Slavkovského lesa* a **Lázní Kynžvart i Mariánských**, kde jsme dokonce natrefili na jednosměrnou trolejbusovou linku, abychom se přes *Zadní Chodov* a *Chodský Újezd* dostali nepozorovaně ve **13:50 h** do *Tachova*, kde jsme měli díky našemu příznivci z *Tachovského deníku Antonínu Hříbalovi* zajištěn oběd v restauraci *Baileys*. Byli jsme tam dokonce o něco dříve, než Hlavní houf a opravdu dobře jsme se najedli i napili. Ti, kdo měli dostatečnou fyzičku, pak ještě zajeli do nedaleké již nepoužívané historické jízdrny ve **Světcích**, kde je provedl odborník *Pavel Voltr*.

My méně zdatní jsme však po jistém bloudění našli v **15:30 h** správný výjezd z *Tachova* po trase na *Velký Rapotín*, **Bor**, *Miřkov* a *Horšov*, takže přesně v **19 h** jsme byli u základní školy v **Horšovském Týně**, kde jsme měli zajištěno přespání. Naneštěstí velmi brzo došla teplá voda na sprchování a ve studené sprše kvičím jako sele před porážkou, čímž ruším ostatní sprchující. Naprosto mne fascinoval *Simulant*, který měl po těžké a dlouhé etapě ještě dost sil, aby v tělocvičně opakovaně ručkoval po dvou paralelních tyčích ke stropu tělocvičny a zpět. Tak si v duchu říkám, zda mu ta jeho původní přezdívka vůbec sedí? Odebrat přezdívku totiž nelze; v Ebicyklu se dají přezdívky a funkce po příkladu z našeho veřejného života pouze kumulovat.

Trvalo mi déle než jindy uvedení do stavu vhodného pro společenské styky, takže s několika opozdílci jsem vyrazil na večeři až kolem **20:30 h**. To bylo na kuchaře v restauracích již pozdě a po několika marných pokusech jsme proto šli hladoví na náměstí ke kostelu, kde jsme měli domluvený sraz na prohlídku města. Prováděla nás ředitelka tamějšího Městského kulturního zařízení *Leona Císlarová* i 1. místostarosta města *Mgr. Luděk Thomayer*.

Nejprve jsme zašli do **Littrowovy ulice 22** k rodnému domu významného rakouského astronoma *Josepha Johanna von Littrowa* (1781-1840), kde je umístěna i pamětní deska. Během odborného výkladu p. *Václava Kuneše* se sesul k zemi *Hudson*,

ale naštěstí brzo přišel k sobě. Příčinou byla nejspíš dehydratace během celodenního pobytu na slunci bez dostatečného přísunu tekutin. Pak jsme se vydali na zámek, kde nás prováděl kastelán *Bc. Jan Rosendorfský* a paní *Eva Jeřábková*. Zámek nás příjemně překvapil svým vybavením a bohatou historií; do toho svítil Měsíc v úplňku, prostě feudální idyla. Ta pak pokračovala přesunem do kinosálu se stereoskopickou projekcí, kde jsme však nejdříve ztekli po husitském způsobu bar, kde bylo nejenom pítí, ale hlavně i nějaké jídlo, protože mnozí jsme již hladem šilhali.

Teprve pak jsme v klidu shlédli pozoruhodný dokumentární film z produkce NASA, která v říjnu 2006 vyslala na protiběžné dráhy kolem Slunce dvě družice **STEREO (A + B)**. V lednu 2009 byly od sebe při pohledu ze Slunce již vzdáleny o pravý úhel 90° a mohly tedy poskytovat stereoskopické pohledy na Slunce. V únoru 2011 pak jejich úhlová vzdálenost činila již polovinu kruhu, takže poprvé v dějinách astronomie byla celá koule Slunce naráz pod kontrolou. Není mi však známo, zda se družice v dubnu 2013, když se v protisměru potkaly, upozornily navzájem na svůj omyl. V každém případě představení **Slunce v 3D** bylo divukrásné.

Už bylo hodně po půlnoci, když jsme se v hloučcích vraceli zpět do naší školní tělocvičny. Cesta nás vedla *Masarykovou ulicí*, nikde ani živáčka, a najednou jsem strnul, protože vidím chumel ebipiklů, jakýsi bicykl válející se na zemi a kousek od něho leží na chodníku naznak *Královna!* Ukázalo se, že ji srazil opilec na kole, který se pokoušel projet mezi ní a zídou Zámeckého parku, ztratil však právě v té chvíli rovnováhu a zezadu ji shodil při svém pádu na vyznačenou cyklostezku. Za chvíli přijeli městští strážníci, oslovili toho opilce příjmením, takže bylo zřejmé, že to je známá firma a pak k našemu zhrození dali dýchat do testeru *Královně!* Teprve pak se začali zajímat o opilce; další den z novin jsme se dozvěděli, že ten nadýchal 2,5 promile. *Královnu* odvezla sanita do špitálu v Domažlicích, kde jí zjistili vykloubený prst, zlomené zápěstí kůstky, naprasklá žebra a další zranění. Zůstala ve špitále do pátku a je nyní v domácím léčení. Někteří ebipikli zůstali jako svědkové na místě až do příjezdu policie, aby mohli dosvědčit, jak se celá událost seběhla. Uvidíme, zda se tomu opilci povede stejně jako kmotrovi Romanovi Janouškovi, anebo ještě lépe. Svědkové se dostali do spacáků až ve **2:30 h** ráno.

II. etapa (Po 22. VII.): Meditační

Horšovský Týn - Plzeň - Rokycany

Ráno se nám po tom krátkém spaní vstávalo docela těžko. Jel jsem se nasnídat spolu s *Dalimilem* a *cykloRadkou* i dalšími borci do místní prodejny UniCoop a pak jsme až v **10:30 h** vyrazili na trasu ve směru na *Blížejev* a *Osvrančín* do *Staňkova*. Přidal se k nám také Dalimilův cyklokamarád *Ing. Olda Škach*, který se už proslavil při 27. Ebicyklu, kdy nás pohostil chodskými koláči právě ve **Staňkově**. Teď to zopakoval ve stejně grandiózním provedení opět a tak jsme pietně u stejného dřevěného stolu před místním bistrom plenili ze všech sil. Ty koláče mají tu moc, že máte chuť na stále další, i když už vůbec nemůžete jíst, jak jste se přecpali. Jde tedy o výrazný konflikt s příkázáním MoKoDeBu, že ebicyklista jí, je-li co, i kdyby mu měly lézt buřty ušima ven.

Cesta do Plzně nebyla úplně lehká, protože kopců bylo docela dost, ale když už mi docházely síly, zčista jasna se objevil můj letitý Bodyguard *Luděk Dlabola* a dotáhl mne postupně na čelo naší skupinky. Pod vedením *Dalimila* a již zmíněného *Oldy* jsme projeli zkratkou skrz někdejší *Chlumčanské keramické závody* (nyní firma

Lasselsberger), kde je silnice bílá jako padlý sníh od rozprášeného kaolinu vysoké kvality. Ač jsem měl sluneční brýle, úplně ta vozovka do očí svítila, ale povrch cesty byl zato dokonale hladounký...

Následně jsme zastavili kousek od náměstí v **Dobřanech** v minipivovaru *Modrá hvězda*, kde mají nespočet druhů piv a kde bývá tradiční občerstvovací stanice plzeňských cyklistů. To už bylo **13:30 h** a než jsme se dostali do **Doudlevců** plnit ebipikla *Martina Poupu* a jeho rodinu, tak se čas nebezpečně blížil k 15. h, na kdy byla domluvena speciální návštěva *Meditační zahrady Obětem zla*. U Poupů se po delší době shromáždil celý Hlavní houf, protože rodina Poupů souhlasila s masivním plněním, ač sama vlastní již čtyři potomky, které musí živit přednostně, protože jsou ve vývinu. K mému překvapení nás starší z potomků dokonce pobízeli k jídlu a pití a obsluhovali jako profíci z mezinárodního hotelu.

K Poupům také dorazil redaktor plzeňské redakce Českého rozhlasu, sám vášnivý cyklista *Jiří Blažek*, dělal přímý vstup do vysílání a ebipikli, kteří tu relaci slyšeli na svých mobilech v přímém přenosu, mu do ní vpadli hlasitým pozdravem **Z.D.E.**, takže jsem musel improvizovat a posluchačům vysvětlit, co to znamená. Při citaci dogmatu jsem si popletl první dodatek s druhým, takže tím se mi zostřil trest z I. etapy a *Zeměkollár* navrhoval, abych za trest musel jet celý zbytek letošního ročníku s nejlhčím převodem talíř 28 – pastorek 28 zubů. To bych si ovšem musel vzít asi ještě jeden týden dovolené navíc.

Idyla u Poupů byla tak dokonalá, že bylo neobyčejně náročné zavelet Na kuň! Do *Meditační zahrady* Luboše Hrušky jsme tak dorazili až v **16:45 h**. Byli jsme tam s průvodcem nejprve v *Kapli Sv. Maksymiliana Kolbeho* (1894-1941) a potom jsme si individuálně prohlíželi originální **Křížovou cestu** z hořického pískovce, kterou vytvořil sochař *Roman Podrázský* (1943-2001). Pak se Hlavní houf opět rozdělil, část se vydala rovnou do *Rokycan* pod vedením *Dalimila*, zatímco další část se ještě rozštěpila na dvě menší skupiny. Jednu vedla *cykloRadka* a druhou *Jiří Blažek*.

Oběma vodičům se podařilo protáhnout své skupiny bezpečně a rychle napříč městem až na **Hvězdárnu a planetárium**, kterážto instituce se vyznačuje tím, že nemá ani hvězdárnu ani planetárium. Sídí v běžném domě poblíž výpadovky na *Domažlice*, ale její pracovníci pod vedením *Lumíra Honzíka* jsou velmi aktivní v popularizaci astronomie v Plzni i širém okolí. Jelikož jsme toto místo neplenili zdaleka poprvé, připravili nám dostatečné zásoby minerálek, které v nás mizely s rychlostí vody v přečerpávacích elektrárnách. Přijeli jsme tam v **17:45 h** a po hodině jsme řádně zavodnění vyrazili opět na další přesun Plzní, tentokrát do světově proslulé brány **Plzeňského Prazdroje**, kde se může vjet na kole a kde je jedna z největších ratejních restaurací na čepování piva bleskovým pohybem výčepního.

Zatímco většina ebipiklů zmizela v té ratejně, na lavičce před restaurací mne *cykloRadka* zpovídala pro zamýšlený intervju o Ebicyklu a mém vztahu k cyklistice obecně. V mezidobí mne rovněž oslovil jeden z návštěvníků restaurace a domluvil mi přednášku na Západočeské univerzitě někdy během semestru. Přijeli jsme do Prazdroje v **19:15 h** a teprve ve **20 h** jsme vyrazili opět pod vedením obou plzeňských vodičů směrem na Rokycany. Bylo až neuvěřitelné, jak snadno a rychle jsme se městem prosmýkli na vedlejší cesty a dokonce pěknou cyklostezku ve směru na *Rokycany*.

Minuli jsme však pro pozdní večerní čas *kulturák* v *Červeném Hrádku*, v němž pronesl 17. 7. 1989 generální tajemník KSČ *Milouš Jakeš* svůj proslulý projev, který pak odvysílala v plném znění a profesionální kvalitě záznamu *Svobodná Evropa*. Jakeš totiž

mluvil ke svým soukmenovcům spatra a to byl teda nářez. Tak jsme se dozvěděli, že taková *Zagorová* je v podstatě hodná holka, ale bere moc peněz za své zpívání, nebo že musíme zvýšit těžbu koksů, o *bojlerech* chovaných na slepičích farmách, a konečně že si Milouš sám připadá jako kůl v plotě (viz např.: www.stream.cz/videodne/89). Patrně vůbec netušil, jak brzo jeho oslnivá kariéra skončí. Kousek za Hrádkem se s námi rozloučil redaktor *Jiří Blažek* spěchající do rozhlasu dostříhat nějaký další pořad.

Jelikož se příjemně ochladilo, jeli jsme pod vedením neúnavné a superrychlé cykloRadky po cyklostezce téměř až do *Rokycan*, kde se s námi při vjezdu na silnici rozloučila a prchala zpět do Plzně, aby nezatměla, což se jí vskutku zdařilo; za 45 min. byla doma. Po příjezdu do centra **Rokycan** ve **21 h** jsme marně hledali restauraci s kuchařem. Nakonec mi padl zrak na čínskou restauraci přímo v centru centra náměstí, kde pochopitelně vařili a srazili nám stoly, abychom se mohli společně odreagovávat z nejnovějších cestovních zážitků.

Cestu na hvězdárnu jsme absolvovali již za tmy a docela bloudili kvůli četrným jednosměrkám. Dorazili jsme tam až ve **22:50 h**, kdy už všichni nervózně čekali na brífink. Přivítali jsme se s ředitelem tamější hvězdárny a naším hostitelem *Karlem Halířem* a ještě jsme i pozorovali Měsíc a Saturn v jedné z kopulí. V té druhé jsem si na noc ustlal a dobře se mi spalo.

III. etapa (Út 23. VII.): Sadilova

Rokycany - Hořovice - Pičín - Daleké Dušníky - Sedlčany

Ráno se objevil na startu dávný ebipikl *Jiří Palek* a přidal se k naší ekipě aspoň na kus cesty. Na hvězdárně jsme ještě pozorovali Slunce, takže jsme poměrně pozdě vyjžděli k **Památníku demarkační čáry** mezi americkou a sovětskou armádou na konci II. světové války. Někdo poznamenal, že je škoda, že ta demarkační čára nebyla o 2,5 tisíce kilometrů na východ, ale dějiny se už změnit nedají. V každém případě jsme tam pózovali pro tradiční živé obrazy Ebicyklu.

Teprve pak jsme se vrátili do města posnídat, což naše skupinka uskutečnila před jednou velkoprodejnou, kde jsme vše nakoupené pro jistotu hned snědli. To ale způsobilo, že jsme vyrazili ma trasu velmi pozdě, chvíli po **11 h**. *Dalimil and his boys* se vydali napříč vojenským prostorem, ale my jsme dali přednost pečlivě vypracovanému itineráři a jelo se nám docela dobře, navzdory velkému horku. Zastavili jsme se v **Dobříví** u *Švédského mostu* a projeli jsme **Strašice**, kde na podzim 2009 řáčil *poltergeist* a psaly o tom všechny noviny a řádění tajemného poltergeista ukazovali také v televizi. Když skeptici z *Klubu Sisyfos* vyslovili domněnku, že půjde o nějakého frustrovaného nezletilce, který zapaluje vypínače v domku a podobně provokuje, tak se do nich pustili všichni mediální experti v čele s proslulým marihuanovým novinářem *J. X. Doležalem*. Po nějakém čase se do případu vložila dokonce policie a ejhle: poltergeistem byl nezletilý syn bydlící s rodiči v tom domě!

Pokračovali jsme pak přes *Těně* a *Osek* do **Hořovic**, kde jsme si prohlédli fontánu, která kdysi stála v Praze na Václavském náměstí, ale hlavní město ji tam náhle už mít nechtělo, protože právě u ní začaly *Svatodušní bouře* v revolučním roce 1848. Hořovické fontána nepobuřovala, protože - jak patrně - ji pečlivě na čestném místě znovu instalovali. Mezitím se od nás odloučil *Nemilosrdný Samaritán*, jenž odejel do Prahy na letiště pro *Janet Good*, která měla večer přiletět z Londýna.

Nakonec jsme v Hořovicích zůstali i na oběd, protože vedro bylo opravdu

mimořádné a našli jsme příjemnou hotelovou restauraci se zahrádkou ve stínu slunečníků. To už bylo **14:30 h** a na další cestu jsme vyjeli až po **16 h**. Postupně jsme projeli *Felbabku* a také *Jince*, kde kdysi vojákoval *Zeměkollár* a ten se tam zastavil na setkání s kamarády z vojny. V Jincích má pamětní desku na místě svého rodného domu slavný houslista a skladatel předčasně zesnulý *Josef Slavík* (1806-1833), nazývaný „český *Paganini*“, jak se na té desce také píše.

Když jsem si v itineráři ještě před Ebicyklem přečetl, že pojedeme přes **Pičín** u *Příbrami*, napsal jsem nestorovi naší astronomie *Doc. Luboši Perkovi* (*1919), že pojedeme asi dva kilometry od jeho lesovny-chalupy, a že to bude někdy kolem poledne. *Doc. Perek* mi obratem odpověděl, že by nás rád přivítal osobně, ale má ten den služební povinnosti v Praze, takže nás pozdravuje a přeje šťastnou cestu. Ještě že tam nečekal, protože bychom se u něho stavovali s více než pětihodinovým zpožděním! Nicméně ten kraj je neobyčejně půvabný a tak jsme aspoň očima hladili všechnu tu krásu. Pokračovali jsme pak přes *Kotenčice* a *Dlouhou Lhotu* na *Daleké Dušníky*, *Drhovy* a *Borotice* do *Cholína* a prudce dolů k mostu přes *Vltavu*. Tam jsem si udělal zastávku na jídlo a pití ze zásob a samostatně pak šlapal vzhůru na *Křepeň* a *Chlum* a dále po silnici **119** až do **Sedlčan**. Před městem mne dojeli *Mateno* a *Lidka*. Společně jsme pak našli i **Kulturní dům Josefa Suka**, kde jsme měli přepychové ubytování.

Předcházela tomu epizoda s místní novinářkou, která mi nejprve vyčinila, že jedu tak pozdě, že tam musela dojít z redakce za to odpoledne už počtvrté a třikrát marně. Pak se mne ptala, zda tu červenou plácačku s odrazkou, co mám na zadní vidlici, dávám jako znamení, když chci odbočit doleva! Další otázka padla, zda jsem jel i předešlé etapy před tou dnešní a když jsem přisvědčil, tak se ptala, zda chci zítra ještě pokračovat dále, anebo už v Sedlčanech skončím... Docela rád bych byl býval viděl, co o tom pak napsala do místních novin.

V Sukově sále nás přivítali náš hostitel správce **Hvězdárny Josefa Sadila** pan *František Lomoz* i jeho kolega *Vladimír Roškoť*. Pan Lomoz měl velmi pěknou prezentaci o bohaté historii této hvězdárny, inspirované zejména působením tehdy mladého studenta na přírodovědecké fak. UK *Miroslava Plavce* (1925-2008) a dále selenologa *Josefa Sadila* (1919-1971). Svě vyprávění pak zakončil pozoruhodnou studií o svých nejnovějších objevech v oblasti kosmologie a částicové fyziky. Vyšel totiž z našeho dogmatu, že nultý Ebicykl se jel to léto před velkým třeskem a odtud logicky odvodil za pomoci parciálních diferenciálních rovnic, že ve vesmíru může být poloměr neutronu větší než průměr Mléčné dráhy, což by snadno a rychle vysvětlilo výskyt neviditelné skryté látky vesmíru. Ihned jsem ocenil, že jde o naprosto originální rozvíjení myšlenek známého českého kosmologa *Járy Cimrmana*, kterému byla skrytá látka vesmíru doslova ukradená.

K našemu úžasu kuchaři v sedlčanských restauracích byli jako skauti připraveni vařit i po 21 h, a tak jsme se v blízké pizzerii královsky najedli, zatímco ti, co přijeli dříve, se vydali na *Cihelný vrch*, kde je moderně vybavená hvězdárna sloužící nejen popularizaci, ale i odborným pozorováním. Na noc jsem si ustlal v hlavním sále těsně u busty velkého Mistra české hudby a dobře se mi pod ní spalo.

IV. etapa (St . 24. VIII.): Kochací

Sedlčany – Křečovice – Benešov – Mačovice – Divišov - Vlašim

Byl jsem sám udiven, že se mi podařilo vyrazit na trasu už v **9:40 h**, a to severním směrem na *Osečany*, kde se natáčely proslulé záběry z filmu *Vesničko má středisková*. Jak známo, roli bodrého venkovského lékaře mistrně zahrál Rudolf Hrušínský. Ten se při cestách za pacienty ve svém emběčku opakovaně kochal nádhernou krajinou a pak ho v tom emběčku tahali kravami z příkopu. Projeli jsme i rodiště Josefa Suka **Křečovice**, za nimiž se pan doktor vyjádřil o trabantovi, že je to papundekl. Ta středisková vesnička však bylo zřejmě městečko *Neveklov* a záběry jsou z fotogenických míst v okolních vsích, jichž je tam doslova naseto.

My jsme však uháněli na **Benešov**, pro úsporu času jsme se dokonce odvážili na 2km jízdu po silnici č. 3 z *Budějovic* na *Prahu*. Projeli jsme pak s častým váháním na křižovatkách *Benešovem*, protože jsme naráželi na nečekané objížďky. Posléze jsme se však proboujvali k nádraží a odtud podchodem jsem se nakonec dostali na správnou výpadovku na **Soběhrdy** do solidního kopce a na slunci. Pokračovali jsme za úmorného vedra na *Vranovskou Lhotu* a *Vranov*, kde jsme odbočili doprava na **Mačovice** na chalupu ebipikla *Pavla Kleczka*. Toho na předešlé etapě chytly zuby, ale stejně by musel odjet domů vše připravit, protože *Mačovice* už mají pověst hojnosti jídla i pití, takže všichni ebipikli se už v *Benešově* nesmírně těšili na plnění; proto minulí centrum tohoto poměrně velkého města většinou bez povšimnutí.

Dorazil jsem na chalupu asi ve **13:40** a to už byla většina účastníků na místě. Postupně navíc dorazily *Koebilka* i *Martina Boháčová* a k večeru také *Nemilosrdný Samaritán* s *Janet*. Nakonec na chalupě zůstaly na noc i nerozlučná dvojčata *Tornádo Lou* a *Kája*. Všichni v té době nejspíš netušili, že to bylo rozhodnutí velmi strategické. Sám jsem však kolem **16:30 h** zavelel *Na kůň*, i když jsme koně nejprve vedli pěší zkratkou přes *Bučinu* na *Všechvaty*, což bylo chvílemi docela drsné; cesta vypadala jako vyschlé koryto horské bystřiny. Nicméně zkratka to byla dobrá a tak jsme pak celkem snadno dojeli přes *Ostředek*, *Divišov* a *Stiboř* do **Vlašimi**. Mně se to podařilo přesně v **19 h**.

Na hvězdárně, která je rozměry nevelká, se vevnitř mohlo ubytovat jen pár ebipiklů v malé zasedačce. Ostatní si už tradičně ustlali pod širákem. *Starší Práče* mne přesvědčilo, že zvláště výhodné je spaní na obkládačkách podél zadní stěny budovy hvězdárny, takže tam jsme se společně usalašili. Mytí jsem odbyl, protože bych při stříkání proudu studené vody z hadice na zahradě opět velmi kvičel. Někteří ebipikli to však dokázali a ani nekvikli, ačkoliv se sprchovali k mírnému zděšení místních organizátorů na adama. Do zahrady je totiž velmi dobře vidět ze silnice, a všichni víme, jak zatočil hejtman *Žížka* se sektou adamitů v *Hamru*...

Hlavní program večera se odehrával u táboráku, kde se opékaly špekáčky a pivo teklo proudem. Náš hostitel a správce hvězdárny ebipikl **Jan Urban** vše zařídil s obvyklou velkorysostí a pochopením pro základní potřeby ebipiklů. Navíc jsme mohli konečně pasovat letošní nováčky, tj. otce *Petra* a syna *Davida* z rodiny *Hrůzových*. Oba uměli - na rozdíl ode mne - Z.D.E. zcela podle regulí i se všemi dodatky a **pasíř Melantrich** s těžkým palcátem měl tedy lehkou práci. Obě čerstvá Mladší práčata dostala též hned své přezdívky, tj. *Phobos Petr* a *Deimos David*. Na Petrovu námitku, že se právě jemu odjakživa říká *Deimos*, lze uvést ebicyklí precedens: když s námi před lety začal jezdit Japonec jménem *Yasujuki Suzuki*, bylo přece zcela logické, že dostal přezdívkou *Kawasaki*!

Předpověď počasí varovala, že právě tu noc, kdy jsme museli spát pod širákem, přijde déšť, ale moc jsme tomu nevěřili; mělo prý jít spíše jen o lehké přeháňky.

Nicméně když jsme zalehli, tak někdy kolem **1:30 h** přišel nejprve lehký deštěk, ale později se změnil v pořádný lijavec. Všichni prchali schovat se i se spacáky do budovy. Sám jsem však zjistil, že když se přitisknu ke zdi hvězdárny i se spacákem na štorc, tak na mne díky převisu střechy budovy pršet nebude. A tak jsem zůstal venku až do rána. Jenže jsem si nepřikryl svršky rozvěšené na svém bicyklu-polním věšáku, takže ráno jsem z nich ždímal vodu, podobně jako z cyklistických treter. Právě tehdy se ukázalo, jak prozíravě se zachovali všichni, kdo nocovali v suchu v Mačovicích. Po návratu z Ebicyklu však šla přes Čechy další vlna bouřek a nejhorší poryvy větru naměřili právě ve Vlašimi, takže si teď uvědomuji, že jsme s pouhým deštěm vlastně měli ve Vlašimi docela kliku.

V. etapa (Čt. 25. VII.): Krausova

Vlašim/Mačovice - Uhlířské Janovice - Kutná Hora – Kladruby n. L. - Pardubice

Po kalném ránu, kdy se po zahradě i v budově hvězdárny mátožně pohybovaly nevyspalé postavy z toho nočního deštivého probuzení (dodnes nechápu, kam se všichni do té malé budovy a jednoho zahradního domečku na náradí vešli; asi také leželi na štorc...), naštěstí se proklubalo slunko skrz mraky a začalo hřát, takže mé svršky rozvěšené na plotě zahrady aspoň částečně vyschly a zbytek jsem dosušil na sobě jako ti indiští jogíni, co v noci na ledu v *Himaláji* suší v poloze lotosového květu na svém nahém těle mokrá prostěradla a začátečníci si prý mohou dát pod zadek dřevěné prkénko. Závodí se, kdo za mrazivou noc vysuší těch prostěradel nejvíc; ten je pak zvolen za velitele jogínů.

Nakonec jsem vystartoval i z **Vlašimi** docela brzo v **9:30 h** a vyvedl jsem poslední skupinku ve směru na *Pavlovice, Kladruby a Tehov*. Bylo docela chladno a zdálo se, že ještě přijde déšť, ale byly to jen osamělé kapky. Přejeli jsme po mostě dálnici D1 a většina z naší skupinky odbočila do **Kácova**, kde mají nějaké skvělé pivo. Tomuto vábení jsem však nepodleh a jel dál po silnici **125** na most přes *Sázavu*, odkud začalo prudké dlouhé stoupání na *Zbizuby a Mitrov* do **Uhlířských Janovic**, do nichž jsem dorazil přesně ve **12 h** a hned jsem se hnal do restaurace přímo na náměstí na oběd. Obsluha byla rychlá, jídlo výborné (špekové knedlíky) a tak jsem mohl už ve **13 h** pokračovat dál, zatímco ta Kácovská skupina právě k téže restauraci dojela.

Asi 2 km za náměstím jsem odbočil na silnici **327** ve směru na *Onomyšl, Košice a Malešov*; horko bylo, ale jelo se celkem po rovině a občas i lesem, takže to pořád šlo. Provoz byl minimální. Tak se mi podařilo dojet do **Kutné Hory** přímo k *chrámu sv. Barbory*, kde bylo ebipiklů jako naseto, a to jak těch z *Vlašimi*, tak oněch z *Mačovic*. Nicméně ani *Kutná Hora* mne nezdržela, znám ji už z předešlých návštěv dopodrobna, takže jsem pokračoval na *Sedlec a Nové Dvory*, kde jsem dojel *Nemilosrdného a Janet*, kteří si ovšem chtěli ještě prohlédnout zámek **Kačina**. Pak se na trase objevila další skupina vedená hostující *Danielou Prokešovou/Proškovou*, která patří do tvrdého jádra brněnských meteorářů ze 70. let minulého století, ale její nasazení na kole odpovídá spíše 20. letům tohoto století. Její výjezdy do kopců se vyrovnají svou rychlostí těm profíkům, co vyjedou na Tour velehoru v Pyrenejích za půl hodiny.

Přestože šlo o hlavní silnici č. **2**, provoz byl zcela zanedbatelný, takže jsme pokračovali plynule přes *sv. Mikuláš* do *Bernardova* a **Z.D.E.chovic**, kde jsme až téměř na konci vsi odbočili doleva na *Řečany n. L.* a dále do **Kladrub n. L.**, kde nám *Koebilka* den předem domluvila privátní prohlídku věhlasného hřebčina. (*Ebicykl* tam už jednou

byl; v rámci –1. etapy XIX. ročníku [*Rodná Slezská Hrouda*] dne 19. VII. 2002.) Ačkoliv původně se k exkurzi do hřebčína přihlásilo na brífinku ve *Vlašimi* jen nějakých 8 ebipiklů, k mému úžasu se nás tam nakonec sjelo kolem 30. Bylo právě **16 h** a za chvíli po zaplacení kolektivní vstupenky jsme již byli nastoupeni u vchodu; bicykly jsme dokonce mohli odložit až za vstupní branou.

Prováděla nás mladá dívka a viděli jsme prakticky všechno, tj. hříbata s klisnami, samotné koně a exkluzivní typy, kterými se hřebčín právem pyšní. Byli jsme též na výstavě strojů a kočárů, které se dodnes využívají pro různé historické i soudobé filmy. Je tam i kočár, který na počátku svého úřadu používal prezident TGM. Kromě těch obrovitých koní mne v jedné stáji zaujala vychytávka v podobě maximucholapky. Byla to široká role asi jako bývají role papírových ručníků, která se postupně odvíjela a na exponovaném konci o délce asi 40 cm byla vyznačena přistávací plocha pro mouchy černobílými piktogramy typických much natištěnými do lepkavého povrchu role. K mému úžasu právě na tyto piktogramy se zvědavé mouchy skutečně přilepovaly.

Po oficiální exkurzi jsme měli ještě jednu neoficiální s bývalou ředitelkou hřebčína v letech 2004-2008 **Ing. Lenkou Gotthardovou, CSc.** Měla na sobě pestré šaty a apartní klobouk, avšak už po prvních slovech bylo jasné, že to podstatnější jsou její vědomosti a pohledy na nepochybně rodinné stříbro českého národa. Hovořila též o dalším kladrubském chovu vraníků ve *Slatiňanech u Chrudimi* a také o zákulisí *Velké Pardubické*. Ani se nám nechtělo se s ní rozloučit, ale vidina teplé vody v ubytovně v *Pardubicích* přece jen v **18h** zvítězila.

Na cestu jsem od ní dostal „*Kroniku kladrubskou*“ *Jiřího Hájka* a vzápětí jsme vyrazili v několika skupinkách na zbývající asi 20km úsek cesty přes *Břehy, Lohenici* a *Valy* do **Pardubic**. Protážení *Pardubicemi* nebylo snadné; párkrát jsme k nelibosti automobilistů přehlédli možnost jet i uvnitř města cyklostezkami, ale měli jsme dobré vodiče, takže jsme to nakonec úspěšně zvládli a v **19:30 h** jsme se ubytovali na pokojích v *Domově mládeže, Rožkova 331*.

Všichni jsme se těšili hlavně na to, že se po třech dnech provizorií konečně osprchujeme teplou vodou a také jsme si užili postelí a pokojů ubytovny; naprosto nevídané pohodlí pro ostřílené ebipikly. K večeři jsme to měli naštěstí jen přes ulici do velké zahradní restaurace, která měla zajímavý způsob objednávání: člověk si musel najít volnou lavici a všimnout si čísla příslušného stolu. Pak si šel objednat a zaplatit jídlo k výčepnímu pultu. To jídlo mu po čase číšník opravdu donesl na správný stůl.

Teprve někdy po **22 h** jsme zašli kousek dál na **Hvězdárnu barona Arthura Krause**, která je součástí *Domu dětí a mládeže*. Naším hostitelem byl správce hvězdárny **Petr Komárek** a jeho družina, vesměs velmi mladí a zapálení hvězdáři. Vzpomněli také odkaz *barona Krause* (1854-1930), který fakticky zřídil ve svém domě *Na Staré poště* první lidovou hvězdárnu v Čechách již v r. 1912 a provozoval ji až do své smrti. (Hvězdárnu připomíná pamětní deska na Krausově domě na *tř. Míru čp. 62*, odhalená 21. 3. 2002.) Byl ostatně u všeho nového, co se tehdy ve vědě, technice i sportu dělo. Měl *první motocykl* v monarchii, *první psací stroj* v Pardubicích, objednal si z Norska *lyže* a trénoval sjezdy na nedaleké Kunětické hoře, kde také konal pokusy s *ornitoptérou*. Sponzoroval proslulý *první let Jana Kašpara* z Pardubic do Prahy, ale i *cyklistický závod* na okružní trase kolem Pardubic. Možná posloužil i jako předobraz heroické postavy *Járy Cimrmana*.

Po prohlídce kopule a pozorování obligátního *Saturnu* jsme měli v malé, záhy

vydýchané, zasedačce brífink na předposlední etapu a pak už jsme se před půlnocí rozešli na kutě.

VI. etapa (Pá 26. VII.): Krajinou pohádek Karla Čapka *Pardubice –Hradec Králové – Česká Skalice – Havlovice - Úpice*

Ráno ještě řada ebipiklů stihla denní prohlídku hvězdárny, aby se mohla podívat na Slunce. *Petr Komárek* a ještě jeden mládenec z astronomického kroužku při hvězdárně se s námi vydali na cestu do Josefova, aby okusili atmosféru *Ebicyklu* v praxi. Sám jsem vyrazil z ubytovny jako úplně poslední v **9:50 h** společně s *Myšákem* a zahájili jsme tak pro mně obvyklou stíhací jízdu. Jeli jsme do *Hradce Králové* po silnici **324**. Nedávno totiž byla po letech odkladů otevřena mezi oběma městy nová čtyřproudová silnice, takže většina provozu starou silnici opustila. Jeli jsme přes *Hradiště na Písku* do *Opatovic n. L.* a za nimi přešli Labe kousek cesty za *Vysokou n. L.* do *Roudničky*. Pak jsme bohužel zakufrovali a museli se složitě vracet podél obrovitého areálu Hradecké fakultní nemocnice.

Proslulá **Labská cyklostezka č. 2** nás tak dovedla až k **vodní elektrárně Hučák**, která funguje od r. 1908 se třemi původními *Francisovými turbinami*, vyrobenými firmou *Českomoravská Kolben (Daněk* je mladší akvizice). Elektrárnu dnes provozuje **ČEZ** a má u ní velmi dobře vybavené informační středisko. Dojeli jsme tam až v **11:30 h**, tedy hodinu po smluveném začátku exkurze, ale ebipikli teprve kráčeli do vlastní strojovny a nakonec jsme byli i v podzemí, kde je vidět rychle rotující hlavní hřídel celého komplexu. Exkurze trvala ještě asi hodinu a teprve pak se pole Hlavního houfu začalo rozjíždět, ponejvíce na oběd někde ve městě. Jako posledníček jsem vyrazil hledat nějakou šikovnou restauraci i já sám a opravdu se mi to podařilo: našel jsem už skoro na výpadovce sportovní restauraci se zahrádkou, což v tom parnu byla velká výhra. Dal jsem si borůvkové kynuté knedlíky a poměrně brzo jsem mohl vyrazit na další trasu. U Labe jsem narazil na nějakých 10 ebipiklů, kteří se tam souběžně a náhodně sjížděli. Kdybychom se byli bývali předem domluvili, tak bychom tam určitě nedorazili tak přesně a současně.

Cesta podél řeky a většinou ve stínu nám radostně ubíhala. Projeli jsme tak *Lochenici* i *Smiřice* a kolem **16 h** jsme byli v **Josefově**, který působí jako dosti vybydlené město, takže jsme se v něm vůbec nezdrželi a pokračovali dál směrem na **Velkou Jesenici**, kde jsme našli sportovní restauraci takříkajíc za bukem. To bylo přesně to, co jsme potřebovali: pořádně se zavodnit. Přes **Českou Skalici** jsme se pak dostali do *Ratibořic* a odtamtud do **Babiččina údolí** až na *Staré Bělídlo*.

U **Viktorčina splavu** seděla celá řada lidí na břehu i na zídce. Splav vypadal zcela neškodně. Nicméně až po návratu domů jsem zvěděl, že tyhle neškodné splavy jsou velmi nebezpečné a i na tom ratibořském už došlo ke smrtelným úrazům. Jezy jsou totiž většinou dnes konstruovány tak, aby nevymílaly koryto řeky pod přepadem, což má za následek, že voda právě tam vytváří smrtící vodní válec, který neopatrného plavce či vodáka zachytí a nepustí, i kdyby byl sebesilnější. Je zvláštní, že o tomto nebezpečí se donedávna nepsalo; nikde ani nejsou nějaké varovné tabulky. Teprve série neštěstí u podobně zdánlivě nevinného splavu v *Olomouci* přispěla k jisté osvětě. Starší klasické splavy s peřejemi a vlnami jsou kupodivu bezpečnější, ale vyžadují častou úpravu dna, poškozeného jeho neustálým vymíláním vodním proudem.

Po průjezdu *Babiččiným údolím* a zhotovení živého obrazu u sochy **Babičky**,

jejích vnoučat a psů Sultána a Tyrila jsme pokračovali lesní stezkou s nevalným povrchem prakticky až do **Havlovic**, kde se ve sportovní areálu odehrávalo několik slavností naráz. Vše glosoval pravý *Havlovický vodník*, vybavený bicyklovou sajdkárou. Ten se mnou také objel celý areál. Další atrakcí byla **miniornitoptéra** poháněná elektromotorkem se 4 vodorovnými vrtulkami.

Mateno se pak dohodl s konstruktérem miniornitoptéry, zavěsil na ni svou minikameru a ta pak fotila živý obraz ebipiklů proložený hosty a místními obyvateli z ptačí perspektivy, jak se na pořádnou ornitoptéru sluší. Ebicykl oficiálně přivítal starosta *Havlovic* **Ing. Pavel Dvořáček**. *Havlovice* byly v r. 2007 vyhlášeny *Vesnicí roku ČR*.

Teprve ve **20:15 h** jsem mohl zavelet *Na kůň*, abychom dorazili do cíle v **Úpici**, což nebylo úplně jednoduché, protože centrum městečka bylo pro dopravu zablokováno tradiční poutí. Museli jsme proto vnitřní část města objet po nesjízdně prudkém krpálu a horko těžko se proplétající mezi již zčásti silně ovíněnými poutníky jsme se ve **20:40 h** vyškrábali na *úpickou hvězdárnu*.

Tam nás přivítal nedávno jmenovaný nový ředitel **Ing. Marcel Bělík** a dlouholetý pracovník hvězdárny *Ladislav Křivský*. Opět jsem mohli vidět *Saturn*, tentokrát původním refraktorem *barona Krause*. Marná sláva; byl to s převahou nejkvalitnější obraz, jaký jsme při letošním putování po hvězdárnách viděli. Více než stoletý ve Vídni zhotovený refraktor s průměrem objektivu 0,2 m dosud nemá konkurenci při pozorování očima.

V zasedačce, která se již proměňovala v noclehárnu, proběhl krátký brífink pro poslední etapu. Dostali jsme také zprávu, že *Královna* odjela ze špitálu do Prahy do domácího ošetřování a tak jsem slíbil, že ji za celý Hlavní houf pošlu elektronickou zdravici na její e-mail. Nebylo snadné ten slib splnit, protože v kopuli, kde jsem si ustlal, kupodivu internet z nepochopitelného důvodu nefungoval. Problému se ochotně ujal zmíněný *Lád'a Křivský*. Šel po stopě jako ohař, a zjistil, že bude muset rozšroubovat kryty vlastního dalekohledu, což se mu sice podařilo, ale stále se nemohl dostat k příslušné součástce, aby ji přepnul do správné pozice. Celý manévr se protáhl přes půlnoc, ale byl nakonec úspěšný, takže zatímco ostatní ebipikli už spali, tak jsem v polních podmínkách ten pozdrav a vzpomínku *Královně* nadatloval a odeslal.

VII. etapa (So 27. VII.): Podhorská

Úpice - Horní Kostelec - Česká Skalice - Bohuslavice - Choceň – Sloupnice

V noci mne v kopuli občas budila hudba z poutě na docela vzdáleném náměstí v *Úpici*, naposledy někdy ve 3 h ráno. Zdejší muzikanti mají výdrž; inu, formoval je drsný život v podhorské krajině. Vstával jsem proto nesmírně brzo a lehce vrávoraje z toho nevyspání. Nicméně živý ruch v ležení mne poměrně brzo postavil na nohy. Po snídani a pozorování Slunce i Měsíce v té kopuli, kde jsem spal, jsem vyrazil sólo již v **9:15 h** do městečka, které jsem musel opět objet po vnější straně, ale naštěstí tentokrát jen směrem z prudkého kopce. Kousek za *Úpici* jsem zdravil *Romana Krejčího*, který něco montoval u chodníku, ale sám jsem poměrně rychle svištěl do **Rtyně v Podkrkonoší**, kde jsem měl smlouvenou návštěvu s paní *Růženou Středovou*, bezmála 90letou vdovou po rtyňském astronomovi amatérovi a všeumělovi *Oldřichu Středovi* (1924-1994), který v r. 1980 postavil ve spolupráci s *Jiřím Drbohlavem* na pozemku u svého domku na *Zadech* reflektor o průměru primárního zrcadla 0,82 m; f/5,2 a k tomu pointer s průměrem zrcadla 0,4 m a refraktor 0,24 m; f/16. Hvězdárna dosud stojí, patří J.

Drbohlavovi a Ebicykl ji už vícekrát navštívil. Paní Středová se však přestěhovala kvůli vysokému věku dolů do *Rtyně*, kde bydlí v řadovém domku se svou starší sestrou Helenou. Probrali jsme, jak jde život před tou magickou devadesátkou a pak už jsem jel sólo do kopce na **Horní Kostelec**.

Pro pokročilý čas jsem musel vynechat návštěvu na soukromé hvězdárně amatérského astrofotografa roku 2008 *Jana Hovada*. Zato jsem na křižovatce v H. Kostelci opět natrapiroval *Romana* a posléze se s ním do třetice setkal při svém zakufrování v **Červeném Kostelci**, kdy jsme se potkali v protisměru a upozornili navzájem na své omyly. Nakonec jsme z Kostelce vyrazili k rybníku *Špinka* a chvílemi po cyklostezkách, ale pak raději po silnici jsme projeli *Řešetovou Lhotou* a *Studnicí* do *Zlíče* a **České Skalice (12:45 h)**. Obětavý Roman na mne totiž čekal na vrcholech kopečků. Za značného horka jsem našli ve Skalici pod náměstím francouzskou restauraci *Babiččina zahrádka*. Objednali jsem si provencalskou polévku, či spíše krém, a dále francouzské speciality a ve stínu zahrádky jsme nabrali sílu k dalšímu putování v parném slunečním dnu.

Teprve po **14. h** jsme se vydali trochu nazdařbůh podél jihozápadního břehu vodní nádrže *Rozkoš* směrem na *Městec*, *Nahořany* a *Černčice* do *Bohuslavic* a *Opočno*. Postupně jsme naráželi na několik skupinek ebipiklů, kteří však většinou zůstali v Opočnu na prohlídce zámku. Roman se vydal dopředu, protože už jsem měl kolem sebe několik dalších ebipiklů. Jeli jsme po silnici **304** přes *Přepychy* a *Křivice* do **Týniště n. Orlicí** převážně s *Iljušinem*. U spuštěných šraňků před nádražím mne *Iljušin* podrobně informoval o tom, který to byl vlak, jenž kolem nás projížděl, jaký měl jízdní řád před pěti lety, a který typ lokomotivy ho normálně tahá. Protože šraňky byly stále spuštěné, odbočili jsme podél trati na západ a přešli ji až za severozápadním okrajem nádraží, abychom se pak vrátili zpět do centra Týniště (**17:00 h**) a na kruhovém objezdu jsme si to namířili na *Borohrádek*. Naštěstí jsem si však všiml utajené sportovní restaurace asi 50 m bokem od výpadevky a tam jsme hojně popili, protože to vysušení z horka začínalo být nebezpečné. Tehdy jsem si také všiml, že i na cestách vyšších kvalit prakticky nejezdila auta. Všichni řidiči aut bez klimatizace se zřejmě někde skrývali, takže jsme měli i tyto silnice víceméně jen pro sebe.

Takto posílení jsme *Borohrádek* doslova proletěli a potkali tam na křižovatce velkou skupinku ebipiklů, s níž jsme se vydali po dosud nezkolaudovaném novém asfaltu silnice na **Čermnou n. Orlicí**, což teda byla paráda. Měli jsme celou silnici pouze pro sebe. Další cesta už tak příjemná nebyla; horší povrch silnice a žádný stín. Marně jsem v následujících vsích (*Smetana*, *Plchovice*, *Bošín*, *Běstovice*) silnice **317** hledal otevřenou hospodu, ačkoliv obecně platí pravidlo, že když je ve vsi kostel, je tam i hospoda. Tady to neplatilo. Najednou jsem se po silnici vlekl zcela ztuha; zkrátka mne postihla jediná krize letošního putování. Ožil jsem až před náměstím v **Chocni (18:30 h)**, kde jsem si všiml hospody, která sice vypadala jako uzavřená, ale ve skutečnosti byla otevřená; jenom tam chyběli zákazníci. Tak jsme ji začali s výhodou rychle plnit a pan vrchní se nestačil otáčet, jak v nás mizely nápoje a jak jsme se radovali, že jsme ve stínu.

Po tomto posledním odpočinku na trase se mi už jelo báječně, projeli jsme sérii kruháčů v *Chocni* a vydali se směrem *Litomyšl*, ale cca po 7 km za Chocní byla v **Chotěšínách** vidlička, doprava *Litomyšl*, doleva **Sloupnice**, což je v podstatě nekonečná vesnice o délce asi 7 km. Bylo to sice stále do kopce, ale vidina závěru etapy i ročníku nám dodávala křídla a po mírném bloudění u autobusového nádraží jsme

se proboujeli k Základní škole na vršku u fotbalového hřiště a ve **20:15 h** jsme byli na místě. Jelikož slavnostní zakončení ročníku bylo naplánováno na 20 h, nejspíše jsem se optal, zda již ceremoniál skončil, ale on ještě ani nezačal. Někteří ebipikli byli stále ještě na trase a pro poslední jela *Vozová hradba*.

Ubytovali jsme se v miniaturní tělocvičně, kola zamkli do drátěné velekce na dvoře školy a šli se pořádně osprchovat do přepychových fotbalových sprch na přilehlém hřišti. V improvizovaném bufetu na hřišti jsme dostali **kančí guláš**, sponzorovaný našim hostitelem *Ing. Jiřím Veselým* a také ebipiklovou *Boženkou Štaudovou*. Pivo se čepovalo stejně jako různé nealko, takže u dřevěných dlouhých stolů před kabinami fotbalistů bylo velmi živo. Krásný západ Slunce a daleký výhled podtrhly důstojnost nadcházejícího slavnostního uzavření jubilejního ročníku.

Mezitím se setmělo, ale scénérii osvětlily lampy nočního osvětlení hřiště, takže vše bylo připraveno k závěrečnému ceremoniálu. Ten měl zajímavý průběh, protože na návrh *Strážce Měšce* a *Melantricha* bylo z rezerv Měšce zakoupeno **tucet lahví šampaňského** a připraveni střelci, kteří nemohouce udržet palec na korkových zátkách prostě ten tucet naráz odpálili, sotva jsme dorecitovali *Pokřik*, tentokrát bez chyby. Nalévání šampusu do papírových pohárků zabralo dost času, a vzájemné výkřiky **Na Z.D.E.** zaznívaly snad 10 minut, protože každý si chtěl s každým/každou přituknout.

V této slavnostní chvíli mi proběhlo hlavou, zda bych byl schopen na konci I. ročníku v červenci 1984 pomyslet na to, že ještě za třicet let bude Spanilá jízda po hvězdárnách existovat a dokonce v tak dobré kondici jako právě je. Je to do jisté míry nepochopitelný fenomén, protože zejména po *Velkém Rozkolu* v r. 1996/1997 to na nějaké dlouhé pokračování ani nevypadalo. Ve skutečnosti však právě tehdy přišla potřebná katarze a *Ebicykl* se proměnil jako fénix povstalý z popela.

Mezitím jsem předal slovo našemu hostiteli *Ing. Jiřímu Veselému*, který popsal své astronomické aktivity za posledních bratru 30 let, a také iniciativu skupiny *RNDr. Jana Šlégra* a *PhDr. Milana Skřivánka* z *Litomyšle* i svou a *Boženčinu* při snaze vybudovat v **Litomyšli** pozorovatelnu. Mluvil zejména o odkazu litomyšlského rodáka a astronoma světové pověsti **Prof. Zdeňka Kopala** (1914-1993), jehož 100. výročí narození si hodlá jeho rodné město důstojně připomenout. Pak následovala **zpráva Pavúkmistra**, z níž hlavně vyplynulo, že ebipikli berou přípravu na Spanilou jízdu docela vážně, neboť průměr ujetých km před jízdou se zvedl na cca 800 km.

Přes nahromaděnou únavu a vidinu brzkého ranního vstávání na rychlíky z České Třebové se nikomu nechtělo na kutě; těch dojmů bylo opravdu hodně a ebipikli se o ně chtěli navzájem podělit. Mezitím už nás opustila **Vozová hradba**, protože *Jenika Balíka* čekaly už v neděli ráno další náročné povinnosti jako řidiče.

Ebilog (Ne 28. VII.)

Sloupnice - Nové Město n. Metují - Praha

Na rozdíl od ebipiklů, kteří se na poslední noc ubytovali buď v tělocvičně, anebo pod širákem, jsem nocoval u Jirky Veselého. Ráno jsem vstával v **8 h** do kostela, kde jsem měl číst I. epištolu. Po kostele jsem se ještě bavil s několika přítomnými ebicyklisty, kteří mi říkali, že poslední z nich zamkne tělocvičnu i klec s koly a klíče hodí řediteli školy po poštovní schránky. Takto upokojen jsme jeli s Jirkou Veselým do školy, abych si z klece vyzvedl svůj bicykl. Pan ředitel školy však ve schránce žádné klíče neměl a ohledání klece s mým osamělým ořem ukázalo, že klec je opravdu zamčená!

Proto jsme se vydali autem stíhat *Podžita*, o němž jsme věděli, že pojedě směrem na *Choceň*. To se nám na poslední chvíli podařilo a Podžito vyslovil mínění, že klec asi zamykal *Hydromechanik II*. Ten nám skutečně sdělil, že zakopal klíče pod klec protože tu schránku nemohl najít! Tak jsme klíče vykopali, můj bicykl vysvobodili a klíče vrátili panu řediteli. Mezitím se už ovšem blížilo poledne, takže jsem halabala naházel své věci do různých brašen a normalizovaného obalu od spacáku, rychle jsem se naobědval, protože ve 13 h pro mne přijelo auto podobné naší Vozové hradbě a odvezlo mé saky paky včetně mne do *Nového Města n. Metují*.

Měl jsem tam na odpoledne smluvenu větší přednášku pro tzv. **Akademické týdny**, které se pořádají od r. 1993 na *Pavlátově louce*, kde jsou chatky a místo pro stany. Jde o tradici z I. republiky, kdy tyto letní akce přednášek a meditací pořádali dominikáni. V současné době na ně jezdí 150-200 lidí z Česka i Slovenska a přednášková nabídka je velmi pestrá, od filosofie a teologie po psychologii, přírodní vědy a cestopisné přednášky. Letos jsem hovořil o století od objevu kosmického záření; celý program natočila ostravská TV Noe, takže po sestřihu se objeví na jejich webu (www.tvnoe.cz).

Po skončení přednášky a odpovědím na dotazy a po večeři mne pak auto dopravilo až domů, takže ve **22 h** v neděli jsem už ukládal svého favorita do domovského depa.

o - O - o

Poděkování

S velkým uspokojením konstatuji, že o úspěch jubilejního ročníku se zasloužila jak naprostá většina ebipiklů radami, tipy a také solidní přípravou itineráře, jehož redakci s obvyklou pečlivostí zvládl *Bludný Holand'án*, který také vše vykořespondoval s našimi hostiteli v etapách, popř. i při dalších setkáních na trase. *Strážce Měšce* vynikal jako strýček Skrblík, takže proto jsme mohli tak velkolepě konzumovat v *Mačovicích* (kde tu velkou práci s přípravou a likvidací nájezdu ebipiklů zvládl navzdory bolavým zubům *Pavel Kleczek*) a dále oslavovat jubileum v cíli šampaňským. *Simulant* navíc nakreslil zhruba 100 portrétů ebipiklů, dokonce i těch, kteří nás už pozorují z nebe, popř. ze svých planetek. Velkou práci odvedl *Melantrich* přípravou několika elektronických verzí itineráře a jeho průběžnou aktualizací jakož i výrobou těch jubilejních triček. Jako pilot s vestavěným tempomatem pak vynikl *Mateno*, který navíc stihl filmovat podobně jako *Ottakar L. Dalimil* zařídil naše průvodce v I. i II. etapě, *Koebilka* domluvila exkurzi v hřebčíně v *Kladrubech* a *Iljušin* svezl *Jeníka Balíka* na lokomotivách do Břeclavi a zpět. Výtečnou práci též odváděla unikátní Vozová Hradba: *Jura Krejsa*, *Jeník Balík* a *Markytán K.*

Ten výčet pomoci a vstřícnosti zajisté není úplný, protože by měl být doplněn minimálně také o všechny naše etapové i pocestné hostitele i hosty na trase. Ebicykl je zkrátka neobyčejně komplexní zařízení s mnoha součástkami, a na každé z nich záleží, jak tato na první pohled bláznivá akce dopadne. Díky tedy patří všem, kdo se na přípravě a průběhu letošního ročníku jakkoliv podíleli.

Základní statistické údaje XXX. Ebicyklu

Souhrnná nominální délka etap: 635 km

Průměrná nominální délka etapy: 91 km

Ebicyklisté, kteří jeli alespoň jednu etapu na kole/koloběžce: 54

Věkové rozpětí: 18 - 77 roků

Zastoupení žen: 26 %

Má vlastní statistika

vvvvvvvvvvvvvvvvvv

<i>Č. etapy</i>	<i>Délka (km)</i>
I.	111
II.	84
III.	91
IV.	79
V.	112
VI.	87
VII.	112

Celkem **676 km**

Průměrná délka etapy: **96,6 km**

Maximální rychlost **54 km/h**

Průměrné rychlosti v etapách: **11 ÷ 15 km/h**

(Během Ebicyklu jsem přibral **1 kg**)

%%%%%%%%%%